

676 605

ВЪТРЕШНА ОБХОДА.

Недѣлна сутринна лекция.
29 августъ 1937 г. 5 ч.с. Изгрѣвъ.

1
Добрата молитва. 91 псаломъ. Молитвата на Царството.

Ще прочета 15 глава отъ Матия.

Духътъ Божий.

Има единъ кардиналенъ въпросъ, който ученитѣ хора въ времето на Христа поставиха: Защо твоитѣ ученици престѣпватъ преданията на старитѣ, не си миятъ рѣцетѣ, когато ядатъ? Нѣкои когато ядатъ, изобщо си миятъ рѣцетѣ, а други забравятъ да си миятъ рѣцетѣ и пристѣпватъ преданията. Обичай било като седнатъ да ядатъ да си миятъ рѣцетѣ. Но стария обичай ще седнатъ, ще донесатъ легентъ, ще си измиятъ рѣцетѣ, ще дадатъ кърпа да си избършешъ рѣцетѣ, ще се очистишъ. Обаче този обичай ние не го спазваме така вече. Христосъ казва: Туй тѣ го правятъ, ^{защото} заради вашето предание вие престѣпвате Божия законъ. Та има равновесие. Тѣ престѣпватъ човѣшко предание, пък вие престѣпвате Божия законъ. Сега съ какво може да го спазнимъ? Сега никой не пита: защо твоитѣ ученици престѣпватъ преданието на старитѣ, понеже не си миятъ рѣцетѣ, когато ядатъ хлѣбъ. Този въпросъ не е кардиналенъ заради насъ, въ евреите сегашното време нѣма споръ. Да дойде Христосъ този въпросъ втори пътъ нѣма да му го зададатъ. Ако дойде днесъ Христосъ другъ единъ въпросъ ще дадатъ на Христа. Сега ще кажатъ: Учителю, защо братъ ми въ църквата ме обижда? Защо не се отнася тѣй както трѣбва? Малко си позволява да престѣпва закона на благоприличieto. Едно престѣпление може да бѣде лично, може да бѣде безлично, народно. Нѣкой пътъ като говоришъ, ако говоришъ предъ единъ българинъ зле за българитѣ, ще го обидишъ. — Какъ тѣй си позволявашъ да говоришъ зле за българитѣ. За примѣръ, у българитѣ има единъ обичай. Българинътъ е съобразителенъ. Българинътъ като мине покрай нѣкоя лруша, види, че сѫ нападали и круши, ще ги събере, ще ги тури въ джоба си, ще благодари. На запазъ, ако е нѣкой англичанинъ или американецъ, като види падналъ плодъ подъ дървото, той го счита за унижение да вземе падналъ плодъ на земята. Българинътъ ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиватъ въ Америка, въ Англия, като видятъ тия останали плодове подъ дърветата, ги събиратъ, че ги турятъ въ шкафоветѣ за презъ зимата. Ако въпросътъ става въ България ще кажатъ: какъ твоео дете да обере крушитѣ подъ дървото ми? А защо въ Англия не става въпроса? Питамъ: имаме ли ние право да ядемъ отъ падналитѣ круши подъ дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсуждение трѣбва. Има една философия, азъ да ви кажа. Азъ за първи пътъ преди години се разговаряхъ съ единъ и му казвамъ,

защо старитѣ хора ослѣпаватъ и оглушаватъ. И му казвамъ, какво е силното влияние на човѣшката мисль. Дѣщерята като излиза отъ къщи, иска да направи нѣщо и казва: да ме не види баща ми; да ме не види майка ми. Тази мисль има и обратно движение, повръща се къмъ бащата, къмъ майката. Синътъ излѣзе, направи една погрѣшка, баща казва, дане ме види баща ми, дане ме види майка ми, да не ме чуе баща ми, да не ме чуе майка ми. Ако е жененъ, казва, да ме не чуе мъжътъ, да ме не види мъжътъ. Ако е мъжъ, баща казва, да ме не види жената. Слугитѣ направятъ нѣщо, казватъ, да ни не види господарътъ. Постоянно казватъ: този да ме не види, този да ме не чуе. Погледнешъ после, следъ 20 години започне да не вижда. Не само това, ами те да не обичашъ да казвамъ: Не искамъ да го видя. Тази мисль се повръща къмъ тебе. Ако туй го повторишъ хиляда пѣти въ живота, ще се повърне къмъ тебе. Казва: не искамъ да го видя. Казвамъ: това сѣ тънки наблюдения. Защо дѣщерята ще каже: да ме не види баща ми. Тогава Писанието казва, че онѣзи които виждатъ, отиватъ къмъ виделината. Се синътъ или дѣщерята трѣбва да сѣ радостни, че бащата е чулъ и видѣлъ тога, което тѣ сѣ направили. Казва: да ме не чуе баща ми. Въ синца ви има желание, като направите една погрѣшка, да ви не види никой и да ви не чуе. Даже искате и Господъ да ви не види и да ви не чуе. Казвамъ: въ новия пѣтъ ще забележите, че има много малки нѣща, на които трѣбва да обръщате внимание. Дѣщерята ни най-малко не е имала желание божа ѿ да ослѣпѣе или да оглушее.

Казвамъ: въ религиознитѣ общества опасността иде отъ една вътрешна близость. Когато хората се сближатъ, пѣкъ не сѣ достигнали до тази висока степенъ на развитие, може да си напакостятъ. Нѣкой направи нѣкаква погрѣшка, иска да го не видятъ неговитѣ братя и сестри. Казвамъ: когато се сближаватъ хората, трѣбва да бждатъ много внимателни въ своитѣ постѣпки, въ своитѣ мисли и желания. Запримѣръ, има три вида мисли и три вида чувства и три вида постѣпки. Едни мисли продължаватъ главата, едни мисли разширяватъ главата, други мисли повишаватъ главата, подигатъ я. Въ три посоки едновременно расте човѣшката глава. Когато главата расте по дължина, човѣкъ е активенъ, той мяза на кавалеристъ. Когато главата расте на ширъ, човѣкъ е издържливъ, може обсадно положение да издържа. И когато човѣшката глава се подига нагоре въ морално отношение, въ духовно отношение човѣкъ е издържливъ. Сега казвамъ: кои сѣ ония мисли, които продължаватъ главата?

Сега вземете въ съвременната аритметика, имате едно число, 3.

На колко се дѣли?—Дѣли се само на себе си. Дѣли ли се на друго числа? Но

ако на това число придадете още три, на колко ще се дѣли? То ще се дѣли на две и на три. Казвамъ въ туй число последнитѣ три единици, които придавате, тѣ сж отъ съвсемъ друго естество. Ако съберете три килограма вода и три килограма солъ, каквото ще излѣзе?—Ще излѣзе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има въ себе си.

Та казвамъ: въ сегашния религиозенъ животъ и въ миналото въ кабалата сж изумавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само въ физическо отношение. Когато се пострѣйва нѣкоя къща, употребява се математика, аритметика. Когато се изчисляватъ обрититѣ на планетитѣ, на слънцата и тамъ се употребява математика. Но математиката е потрѣбна и да се изчисляватъ и какви промѣни може да станатъ въ мозъка. Човѣкъ трѣбва да има такава една опитностъ. Не може да си представите, че единъ човѣкъ, който е боленъ, въ човѣка има болезнени течения. Ако човѣкъ го боли ржката или крака, ако ти буташъ, ще стане една обмѣна на една ефирна материя между тебе и болния. Нѣщо ще дойде отъ болния къмъ тебе и отъ тебе къмъ болния. често ако сте много чувствителни, ако дойдете до единъ боленъ и му симпатизирате, ако той усѣща болки въ сърдечната областъ и вие ще почувствувате тази болка. Сега приложението на знанието. Вземете когато говоримъ за любовъ, подразбираме само хората да иматъ една обичъ къмъ насъ, да ни обичатъ. Какво подразбираме? подъ любовъ? Разбираме, че когато нѣкой ви обича, ако майка ви ви обича, тя ще ви пригърне, ще ви цѣлуе. Вие не знаете, колко сж опасни цѣлувкитѣ. Цѣлувкитѣ носятъ цѣла една отрова. Този човѣкъ, когото вие цѣлувате е сифилистиченъ, или пъкъ има проказа, като го цѣлуе, заразите се. Или ако ядете въ дома му вътре, ще се заразитете. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите отъ мислите на човѣка, може да се заразите отъ чувствата на човѣка. Отъ всѣки човѣкъ изтича не само това, което вие виждате. Но опаснитѣ сили сж онѣзи, които никакъ не се виждатъ. Сега азъ бутамъ една областъ, дето всички не трѣбва да я знаятъ. Въ медицината, когато медицитѣ изучаватъ признациѣ, на болеститѣ, — мисля въ третата година — когато изучаватъ характернитѣ черти на болеститѣ, признацитѣ на една болестъ, забелязано е, че онѣзи студенти, които заболяватъ отъ една болестъ, много мжно се лѣкуватъ — това статистиката го казва. Така се случва, че нѣкои студенти умиратъ. Той като изследва единъ признакъ, като го изучава, немира го въ себе си. Въ медицината нѣматъ още една истинска диагноза. Нѣкои признаци сж привидни, още нѣматъ сжтинско знание. Една болестъ като се проявява нѣма привиденъ признакъ, още нѣма онзи сжтинския знакъ на болестъта, съ който се проявява.

Този въпрос: престъпване на преданията, всички ни засяга. ^{свои} ~~свои~~ всички имате предания. Усвоени черни, наследствени черти, казва, усвоилъ ~~е~~ ^е съмъ нѣкои черти. Ти нѣмашъ онова, което Богъ е вложилъ въ тебе, но имашъ нѣща, които отпосле сж се приложили, наследствени нѣща. Казва: то е наследствено. Наследственитѣ нѣща сж предания, тѣ не сж рожествени работи. Онаследилъ си да пиешъ, онаследилъ си да говоришъ много. Заякътъ ~~на~~ ^{на} наследилъ, че като го бръсне една шумка, той подскача. Туй го онаследилъ. Казва: азъ така съмъ роденъ. Туй не е рожествено. Ще кажете: господъ така го създалъ. Има нѣкои хора Господъ създалъ много смѣли, а други създалъ много страхливи. Но то е само заблуждение. Богъ не е създалъ хората страхливи. Въ съзнанието си човѣкъ не съзнаваше, какво нѣщо е стрѣхътъ. Той знаеше, но щомъ направи престъпление, почувствува, какво е. Запримѣръ, една овца като види вълка, кокошката като види орела. Кокошката ужъ не гледа нагоре но щомъ се яви нѣкой орелъ надъ нея, може да е на единъ километъръ, веднага го вижда. Туй е стрѣхътъ у нея. Това е стрѣхътъ, тя издаде едно крѣкане. Та казвамъ въ всичкитѣ хора има единъ-стрѣхъ, всѣки човѣкъ си има по единъ страхъ, който го мъчи. Въ Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка, смѣла. Въ морето чакъ до Ексиногравъ ходѣше да плава като нѣкой тюленъ изъ водата, машкарана, може да се бие съ когото и да е. Но на тази баба Хранова само ѝ покажи пиявица въ шише, ти не може да видишъ баба Хранова, панически страхъ изпитва. Казваше: не може да си обясня, какво действие има, неволно ме обхваща единъ страхъ, треперя, не може да търпя присѣтствието на пиявица. Туй мъчение не може да го изтрая. Вземете сега всички въ съвременната култура, обиждатъ се. Ти може да бъдешъ много внимателенъ съ единъ германецъ, французинъ, англичанинъ въ тѣхъ кавалерство има. Ти не може да гледашъ дълго време една жена. Веднага ще каже: защо ме фиксирашъ? Бегло трѣбва да мине погледътъ ти, туй да го знаешъ. Ако си позволишъ, веднага ще получишъ картичка: Господине, азъ те викамъ на дуелъ. Вече засегналъ си личнитѣ чувства. Дуелирането на западъ става съ шпаги. Тукъ българитѣ, когато започнаха да имъ п оповѣдватъ мисионеритѣ, забелязахъ българитѣ станаха по-чувствителни, само нѣщо да кажешъ и веднага дуелиране има. Азъ сега разглеждамъ въпроса отъ психологическо гледище. Има известенъ родъ енергия, която трѣбва да се спазва. Има известни същества вънъ отъ човѣка, които сж заинтересовани и всѣкога създаватъ скандали. Азъ да ви кажа азъ по нѣкой път наблюдавамъ преди да се дигне скандала, гледамъ духоветѣ, които вдигатъ скалнада, групово присѣтствуватъ, около десетина души сж наоколо. Вие ще кажете: какви сж духоветѣ? Тѣ сж духове като човѣка, само много седятъ на едно мѣсто. Десетъ души може да се събератъ

на този столъ, на който азъ седя и ни най-малко нѣма да сѣ стестени. Ще имъ бѣде доста широко на тѣхъ. Но има друго. Азъ нѣма да ви говоря за формата на духоветѣ, понеже ще влѣзете въ едно заблуждение.

Но всекога когато ще дойде едно изпитание на човѣка, измѣня се невогиятъ цвѣтъ. У нѣкои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмнѣло лицето. Богъ му ~~дан~~ казва: потъмнѣло лицето. Ако мислишъ да призовавашъ грѣха на Каина, погрѣзнѣло е лицето ти. Ти имашъ недоволството отъ брата си, търсишъ единъ поводъ. И когато вие търсите единъ поводъ като Каина да си отмѣстите нѣкому, вземете огледалото, огледайте се. После огледайте се, когато нѣмате туй разположение, Когато имате разположение да срещнете нѣкого и да се обходите добре, пакъ се огледайте. Сега често казваме: да търпи човѣкъ. Търпението е само за силнитѣ, не е за слабитѣ. За слабитѣ е неволята. За да накарашъ човѣка да търпи, трѣбва да му изяснишъ закона. Запримѣръ, азъ може да търпя, може да ме мухнатъ единъ сантиметрътъ съ игла, да забиятъ иглата, ни най-малко нѣма да ^{не} чувствувамъ, макаръ нищо да не казвамъ. Менъ ми е неприятно, макар да не изказвамъ своята неприятностъ. И тогава отъ чисто хигиенично, отъ съвременно гледище, какво трѣбва да прави, всеки единъ. Защото човѣкъ има нѣколко мѣста, дѣто може да го ранятъ. Може да му ранятъ сърдцето, може да му ранятъ неговитѣ мисли. Нѣкой пѣтъ потискатъ мислитѣ му, потискатъ чувствата му, нѣкой пѣтъ може да го потискатъ въ инициативата му, въ работата, която иска да работи. Сега вѣчки виждате нѣкои погрѣшки по нѣкой пѣтъ. Нѣкои хора не ви харесватъ, ~~ни~~ знаете, че тия работи не сѣ добри, но нѣмате методъ, какъ да се поправите. Защото не само трѣбва да се констатира една погрѣшка, но трѣбва начинъ, какъ може да се поправи една погрѣшка. Разправяше ми една позната, казва: знаа, щомъ нѣкой пѣтъ съмъ нетъпелива, следъ като направя погрѣшката, ще познаа, че е погрѣшка. Тази погрѣшка, защо не я предовратихъ. Сега има погрѣшки, които ние съзнаваме, следъ като ги направимъ. Ти направишъ въ себе си една погрѣшка, ти я съзнавашъ, но не знаешъ, какъ да я избегнешъ. Казвашъ: втори пѣтъ азъ вече тази погрѣшка нѣма да я правя. Втори пѣтъ ти тази погрѣшка нѣма да я направишъ, защото тя само веднажъ е станала въ живота ти. Втори пѣтъ друга погрѣшка ще те изненада. Тя ще бѣде по съвсемъ другъ начинъ, по който ти не си мислилъ. Въ туй отношение човѣкъ трѣбва да чувствува грѣшката на своята нетърпеливостъ. Нетърпеливостъта на хората произизлиза, че двойникътъ нѣкой пѣтъ излиза вѣнъ. Не е хубаво двойникътъ на човѣка да излѣзе вѣнъ. Естественото е единъ два прѣста да бѣде навѣнъ, но повече отъ два

пръста е опасно. Ако двойникът излезе навън, тогава хората стават неприятели. Възприятията са силни. Всеки от вас трябва да има една външна броня. Колкото станете по-чувствителни, толкова езикът ви да става по-мек. Ако ти ставаш по-чувствителен и езикът ти остава външноначалното положение, ти ще създадеш на себе си неприятност. Въ Писанието се казва: "Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани!" Мислите ли, че духът, който ви ръководи въ онова, което вие говорите, въ онова, което вие мислите, въ онова което вие чувствувате, той ще бъде доволен? Но понеже той не може да ви говори на вашия език, той отвътре ви казва: направихте една погрешка, не е хубаво това, което правите. Ти започваш да го убеждаваш, казваш: не знаеш, че условията отвън са такива. Той казва: Бъди търпелив, аз ще уредя тази работа. Ти казваш: аз ще му дам да се разбере. Сега спорът е вътре. Ти изгубваш мира си, своя мир губиш вътре. Нато се изгуби мира въ човека, той губи едно от добрите качества. Човекът не може да прогресира без мир. Мирът въ духовния свят е потребен за една култура. Без мир ти не може да успяваш, не може да имаш сполука въ живота си.

Ти казвам: сега се изисква една обхода. Не искам да ви повѣдвам да се обхождате един с друг. То е външна страна. Аз туй го наричам цивилизация. Да се обхождаш добре с другите, това е цивилизация. Да се обхождаш добре с себе си, се изисква знание. Да се обхождаш добре с себе си, с рождественото, което е въ тебе, че никога да не го огорчаваш. Ти онзи човек, който е въ тебе, никога да не го огорчаваш. Ти може да имаш външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрямо другите хора, то е лесно. Но човекът трябва да има вътрешна обхода. И тогава трябва да се учи. Да не преставяме този Божий закон, да не огорчаваш духа си. Значи щом човек е изгубил своята свобода, той е огорчил душата си. Щом е изгубил силата си, той е огорчил духа си. Щом е изгубил свѣтлината си, той е огорчил ума си. Щом е изгубил своето добро, огорчил е сърдцето си. Тогава казвате: какво трябва да се прави? Възстанови доброто на сърдцето си. Разкаянието е там. Възстанови свѣтлината на ума си, там е разкаянието. Възстанови силата на духа си, там е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободен е онзи, който знае, как да се обхожда с душата си. Силен е онзи, който знае да се обхожда с духа си. Умен е онзи, който знае, как да се обхожда с ума си. Добър е онзи, който знае, как да се обхожда с сърдцето си. Аз оставам настрана наследствените черти. Казва: Въ грѣхъ ме зачна майка ми. То не е съществено.

Че майка ми ме родила въ грѣхъ, то е другъ въпросъ. Че азъ като една семка може да съмъ израсналъ въ тинята, то е другъ въпросъ. Но тази семка може да пусне корени да образува клонища и наполовина да се освободи отъ влиянието на земята.

Та казвамъ сега. Научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиешъ свѣтлина, ако не обичашъ ума си. Ако не разбирашъ свѣтлината, не може да придобиешъ добрината, ако не проявишъ своята добрина, ако не обичашъ сърдцето. Туй, което сега проявявате то е вашиятъ миналъ животъ. Както сте живѣли, както сте мислили въ миналото, така се проявявате сега. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да поправи една погрѣшка.

Онзи день ме поканиха на гости при младитѣ братя. Когато бѣхмѣ на планината ме фотографираха за да видятъ хората, какъ се живѣе на планината. Тамъ не може да се даде единъ съблазнь. Но щомъ се фотографиратъ въ една къща, наредена маса съ хубави яденета, ще се даде съблазнь, казватъ: ето така се живѣе, братство и равенство. Сега има благоприличие и истображения. Но имаше два начина, какъ да постѣпя. Ето азъ какъ разсуждавамъ. До мене имаше единъ братъ, можехъ да му кажа на ухото да каже, да не ни фотографиратъ, но то е вече единъ страхъ. Нѣма да знаятъ другитѣ, по-умно, по-благоприлично е. Другото е, че не искамъ да му заповѣдвамъ, понеже съмъ генералъ, да кажа като на ординарецъ, да не минава тамъ. Искамъ да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, на мѣсто да лишавамъ този човѣкъ отъ неговата свобода, азъ трѣбва да кажа, но ограничавамъ себе си. Още като говоря, за да ме разбере, казвамъ: бждете тъй добри за ме не фотографирате по този начинъ сега. Но той се огорчава. Сега искамъ да си поправа погрѣшката. Азъ сега чувствавамъ, какво стана. Ако туй не бѣше станало, ни най-малко не щѣхъ да ви говоря тази проповѣдь въ петѣкъ. Тя се дължеше за изправянето на една погрѣшка. Турия Турямъ въ действие всичкитѣ закони да премахна всичкитѣ лоши влияния и въ себе си и въ другитѣ. Азъ можехъ да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение, какво ли искаше да му каже Учителтъ. Има и трети начинъ. Можехъ да му кажа тъй: ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето. Но то е лъжливо. Вътре въ менъ не е така. Дипломация е това, за по-благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажатъ: какво ли му каза. Той има привилегията да му казватъ хубави работи. Нека Учителтъ пришепне и на менъ нѣщо. Като му казахъ така, този казва: можеше

Учителѣтъ да се не обръща чини къмъ мене по този начинъ. Хубаво, но азъ казвамъ: ^{7ака}настъ ни е страхъ нѣкой път да направимъ една бележка. Казвамъ: ако неговата бележка е права, по който и начинъ да я каже, не зависи, че той повишилъ тона си. Казвате, вие не разбирате ли какъвъ културенъ човѣкъ сте? Може по лекичка да го кажа. Следъ като обмислихъ работата, отидохъ. Духоветѣ може да ми турятъ /изпитание/. Азъ можехъ да избегна, можехъ да не ида. Ще питатъ: какви сж съображенията ми. Казвамъ: приемамъ едно сражение, ще ида. Казвамъ: не искамъ да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погрѣшка, на една дипломатическа интрига. Въ дипломатическия свѣтъ ставатъ интриги по единъ дипломатически начинъ да излѣзешъ навънъ. Казвамъ: по нѣкой път нѣкой ви каже една обидна дума на земята. Вие отивате при Господа, седнете на колѣне да се молите. Отивашъ веднага да смущавашъ Господа, че нѣкой те обидилъ. Умно ли е това?—Господи, не знаешъ какво направиха ~~я~~? Ами че ти правишъ една грамадна погрѣшка. Никога не ходи да се оплаквашъ на Господа. Като те попита Господъ, какво ти кажа, кажи: една сладка дума, но не можахъ да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаятъ, но не дочухъ тази дума, какво означава. Азъ сега засѣгамъ единъ въпросъ. По нѣкой път и интонацията на гласа решава въпроса. Единъ български селянинъ, който пратилъ сина си въ странство да следна, бащата искалъ синътъ да стане ученъ. Единъ денъ получава писмо отъ сина си. Той отива при единъ касапинъ и казва: Получихъ писмо отъ сина ми, прочети ми го. Той започва да чете съ единъ грубъ гласъ: Татко ментъ ми трѣбватъ четири хиляди лева предъ този месецъ. —Видишъ ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращамъ. Вижъ не го срамъ, така ли се пише, да ми заповѣдва. Отива при хлѣбаря и казва: Вижъ синъ ми, какво пише. Той чете: любезни татко, моля ти се прати ми пари ит.н. — чете писмото съ единъ мекъ тонъ. —Ха, разбирамъ, любезни татко, моли се. Онзи касапинтъ на друго мѣсто туря ударението, съ друга интонация чете. Като прочита писмото хлѣбаря, казва: ще му пратя пари, туй дете станало човѣкъ.

Та и на васъ като ви пишатъ отъ небето, касапинтъ като го чете, нека да го чете с хлѣбарятъ. Азъ зная много домове се развалятъ, защото възлюблениятъ казва: Много си пресолила това ядене. Но говори съ единъ грубъ тонъ. Азъ говоря за хората въ свѣта, които нѣматъ туй съзнание. Има ли цѣръ за пресоленото ядене?—Има, разбира се. Какъ?—Ще понискате отъ вашата възлюблена топла ~~на~~внч врѣла вода, ще налѣвете въ соленото ядене, ще го направите тъй както трѣбва. Когато аденето е пресолено турете топла вода. Вие често се намирате въ такива положения. Единъ прия-

ятедь отишълъ да заведе своя приятель на гости. Домакинята ги черпила съ кафе. Въ първото кафе турила захарь, за второто се свършила едрата захарь и тя намѣрила соль, която помислила за ситна захарь и направила кафето съ соль. Чепри и двамата, едното сладко кафе, другото солено. Той не може да си представи, защо кафето е солено. Бръчка се, казва, много солено бѣше.

Има два вида виновность. Азъ съмъ виноватъ въ нѣкои отношения, когато предизвиквамъ другитѣ. Т.е. виноватъ съмъ, че не може да произнеса нѣкои работи. Виноватъ е онзи, който иска да ме обиди. И двамата сж виновати. Единиятъ направилъ една погрѣшка, че не се задържалъ; другиятъ направилъ една погрѣшка, че не знае, какъ да се задържи. Азъ проповѣдвамъ въ съвсемъ другъ смисълъ. Ти въ живота нѣкой път роптаешъ. Погледнешъ себе си и погледнешъ нѣкой по-ученъ, по-силенъ, по-красивъ и изведнажъ дойде мисльта: защо Господъ не ме направилъ такъвъ. На мене ли даде да бѣда сиромашъ, другитѣ хора сж облѣчени, азъ съ окжсани дрехи. — Че кой е кривъ на това тогазъ? Нѣкои обиди въ свѣта произтичатъ, че и вие сте обидили. Азъ на себе си тѣй обяснявамъ. Да кажемъ, ако азъ съмъ билъ господарь, ималъ съмъ шотина души слуги, пъкъ съмъ ги обидилъ. Съ тази обида не съмъ ликвидиралъ, въ следния животъ азъ ставамъ слуга, пъкъ ти слугата ми става господарь. Той винаги ще ми върне съ лихвитѣ туй, което съмъ казалъ. Това, което ми казва сега е отглавъ на онова, което е било. Трѣбва да си преглътна, да кажа: сега трѣбва да ликвидираме, много добре ми кажа този човѣкъ. Азъ като него нѣма да правя. Обидатъ те, кажи, азъ като него нѣма да правя. Затова, защото ви казвамъ, заради вашето предание разваляте Божия законъ. Казвамъ сега: за вашитѣ наследствени черти не разваляйте божествения законъ. Станалъ си много нетърпеливъ. Причината си ти, тя е наследствена. Обичашъ да се интересуваешъ отъ чуждитѣ работи, причината е наследствена. Защото оназе лисица винаги се интересува отъ хубавитѣ курници, Кореспондентка е тя. Една лисица се интересува отъ курницитѣ. Онова дете, което обича ябълкитѣ, круши, орѣхи, знае на кое мѣсто има най-хубавитѣ орѣхи. Онзи, който обича круши, да не се интересува отъ крушитѣ. Вие ще кажете, много потънкир работи. — Че съ какво трѣбва да се занимавамъ. Знаете ли какъвъ ще бѣде вашиятъ животъ, ако можехте да се самоврадите, ако можехте да владате мислите си, тѣй да е усно, ако човѣкъ може да владя своитѣ чувства, не съ усилие. Отдето минете, ще бѣдете добри дошли. Хората ще ви чакатъ като нѣкой ангелъ, Спасителътъ дето мине, ще го чакатъ. Като го видите, ще ви бѣде приятно. Ако искате да дадете магнетична сила

то ще зависи отъ владането на вашитѣ мисли, не тѣй да мислите, вие сами да се радвате на вашитѣ мисли/хи на вашитѣ чувства. Отъ васъ ще лѣха една хубава атмосфера както лѣха отъ едно цвѣте или такава атмосфера, която излиза отъ единъ изворъ, или отъ чистия въздухъ, който дишате или отъ слънцето, коуто изгрѣва, отъ ясното небе. Казвамъ: нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да владѣе своитѣ мисли. Или азъ наричамъ: твоята мисль да те обича и твоитѣ чувства да те обичатъ и твоитѣ постѣпки да те обичатъ. Още като се роди мисльта, ще каже най-сладкитѣ думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладкитѣ думи и една постѣпка като направишъ, ще чуешъ нейниятъ гласъ. Нѣма въ свѣта по-хубаво сѣстояние да слушашъ отзвука на своитѣ добри мисли; да слушашъ отзвука на своитѣ добри чувства и да слушашъ отзвука на своитѣ добри постѣпки. То е гласътъ на Бога, Господъ казва, Много добре мислишъ, много добре чувствувашъ, много добре постѣпвашъ. Нѣма по-хубаво сѣстояние на земята, отъ да слуша човѣкъ въ своето сѣзнание одобрението, че той постѣпва съо бразно съ великия Божий законъ въ свѣта.

Отче нашъ.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь.

Сега като правило го дръжте. Азъ ни най-малко не вѣзирамъ обикновенитѣ човѣшки постѣпки. Законътъ е такъвъ.

Обхождайте се съ себе си тѣй, както Богъ се обхожда съ тебе!